

Mária – A remény megpróbáltatik

Az a megtiszteltetés, hogy a Messiás
 Ádesanyja lehetett, nem tudta őt felkészíteni a fájdalomra, amit fiának elvesztése
 jelentett

Csak egy fiatal nő volt a sok közül - jelentéktelen személy egy
 korszakban. A Szent-írás fanfárok hangja nélkül mutatja be Máriát, és
 csupán csak annyit említ meg róla, hogy hamarosan összeházasodik egy József nevű
 férfival. Persze nem is volt oka arra, hogy sokkal könnyesebb járványban
 reménykedjen. A látszólag folytatott mindennapi közélet a kietlen hegyvidéken
 fekvő Nazáretben állandó munkát adott neki: vizet hordott, gabonát természetesen,
 a földet művelte, szőtt és font.

Mégis, amint

ott állt a zsinagógában minden szombaton, Mária olyan szavakat hallott, amelyek
 végigkísérték őt az egész háttérben. A Távolság nyelvéből való felolvasások
 felidéztek, hogyan szabad-totta meg Isten az ő népet, a próféták irataiból való
 üzenetek pedig a járványban megváltás és a társulat háttérrel való
 lelkét. Egyesek azzal is érveltek, hogy ez a szabad-tás nagyon hamar elérkezik
 a Messiás (Felkent) személyében, akit Isten küld. Lehetséges, hogy ő is tanúja
 leszek mindennek egy napon - elmékedett Mária.

Mindennek

ellenére, amikor egy angyal jelent meg hirtelen az égben, és hihetetlen
 tartalmú üzenetet hozott számára, ez Mária teljesen készletlenül állt. Amikor
 az angyal népnépszerűen kijelentette, hogy Isten kegyelmebe fogadta őt, Mária első
 reakciója a teljes megdöbbentés volt. Kétségbeesett szavai pedig teljesen
 értelmetlenek voltak egy hajdon leány számára. "Még az ég-angyalt: "Én vagyok az én-
 fogansz a te méhedben
 fiat...". Majd az angyal folytatta szavait, és a gondolatokról, amiket
 Mária most hallott, szinte meg is szédült: "ÉzÉz
 nagy Isten, és a Magasságos Fiának hívatatik; és néki adja az Ő Isten a
 Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; és uralkodik a Járkásb házában mind a
 és az ő királyságának végéig nem Isten!" (Lk 1:30-33).

Érzelmek egész

hada lepte el Mária elméjét: Ámulat, féltelenség, Ártalm - és a ragyogó reménység,
 hiszen hirtelen kanyarított a nyírtól, az amiről korábban aligha
 álmodhatott. "ÉzÉz: "Mimondon lesz ez?" -
 kérdezte, amikor végre sikerült megszólalnia.

Máriának az

angyallal folytatott beszélgetése egyedülálló az emberi történelem nagy
 eseményei között is. Legtöbbben azonban örökönk olyan emlékeket mindennapi
 életünkben, amikor Isten szeretetteljes terve tagadhatatlanul nagyon is
 személyes formát öltött. Ilyenkor Isten percekre elfőjta mindennapi
 aggodalminkat, hogy egyrészt félreérthetetlen háttérrel álljon be az
 életünkbe, amire nem lehet nemet mondani, másrészt jelenlétének tudatunk
 -gőreivel, amelyeket balgaság lenne visszautasítani.

Amint alakja

gőmbölygőtt, Mária fokozatosan hozzá szokott a pártatlan tapasztalathoz, amiben része volt. Egy látogatásakor, amelyet szintén áldott állapotban látva unokatestvérénél tett, ámulatba ejtette az, ahogyan Isten kitüntetett figyelmével őt és népe más szímkivetettjeit. Dicsőítő ánekekben fogalmazta meg, hogy az Ős népe segítségére siet, ahogyan meg-gerete. Azokban a napokban, amikor Jézus azon győtrődött, vajon elbocsássa-e őt, csak ez a remény áította, és állhatatosan ragaszkodott az angyal megjelenésének és megrendő szavainak eleven emlékéhez.

A tudat, hogy

az ágyeret gyermeke számára letik meg, az ő kicsi fia, Jézus: ez segítette neki győztesen elviselni a fájdalmat és a szögyent, hogy egy jászolban kell számára lnie. Az álmány, hogy Jézust karjában ringathatta és csodálhatta tükáletes kis arcát, elhomályosította annak csodájját, amit a pártorok, a keleti bálcsek és mindazok az igazak meséltek, akiket Isten választott ki, hogy egytt ánnepeljék vele a Megváltás számára. Mária számára gyakran meg kellett állnia, és megvizsgálnia gondolatait és tapasztalatait, s meg kellett próbálnia összeegyeztetni a kisbaba bájos látását a szereppel, amit majd Isten Fiaként és ártákkal való királyként be kell álltenie (lásd Lk 2:19).

Bizonyára más

nyugtalan-tá gondolatai is támadtak. Vajon hol az ánnepáyes fogadtatás, amelyet az Istentől káldott Megváltás király árdemele? Miért káldott Isten pártorokat és ismeretlen senkiket a nép vezetői helyett? A kárdések akkor is ott maradtak szá-váben, amikor Jézus lassan ifjává serdült. Bár fiának egyre nyilvánvalóbb bálcsekké és megnyerő ányé nagy boldogsággal tálltáte el, Mária azzal a keserűdes tapasztalattal igyekezett megbirkázni, amit akkor ált áit, amikor fia először mutatta ki, hogy inkább menyeei atyjához ragaszkodik, mint hozzá és Jézusához (Lk 2:46-50).

Megpróbált

felkászálni az elkerülhetetlen eseményre, amikor Jézus elhagyja majd otthonát, hogy az Atya által rábá-zott munkát végezze.

Bár harminc

áven áit vele maradt, mégis nehéz volt számára, amikor szeretett Fia bácsát intett és távozott a faluba. Noha természetesen találkoztott vele, hiszen Jézus tartázkodási helyé a táparti Kapernaumot választotta. Anyai szá-ve gyakran dagadt a bászkeségtől, amikor az utazók lenyűgöző csodáiról és győnyárú taná-tájsáiról beszéltek.

Mária ártáit

Fia munkájának, és bár mindig kedves volt hozzá, amikor találkoztak, mégis nagyon hiányoztak neki a régi, meghitt, egytt állt idők. Azt azonban álmában sem gondolta volna, milyen utat kell Jézusnak végignyálnia. Mária rábáredt: az Istentől jövő elhá-vás és az Ő á-geretei nem mindig garantálják a fájdalmentes mentes utat, amely ásszhangban van az egyon vágyaival és elvárásaival. Mégis, amikor a Jézusát választó várt megváltás reménye teljesen lehetetlennek vagy távolinak látszott, Mária akkor is az angyal á-geretábe kapaszkodott, illetve Isten á-geretábe, aki őt káldte.

A megfeszített reményeség

Mária-hoz

eljutott Jézus nyugtalan-társ kijelentéseinek hátra, majd hallott arról is, hogy egyre több szívr kerészi a szeszétűsbe a vallási vezetőkkel. Jézus látogatása Názáretben pedig kis hájában tragédiával végződött, hiszen az emberek - akik kizárólag általában Mária barátai és rokonai voltak - le akarták taszítani Öt egy sziklára. Hogyan tudni kéredetesen teljesíteni, amikor olyan hárek keringtek, hogy egyesek az életre néznek? Mária kétségbeesetten próbálta leplezni rettegését, amikor megtudta, hogy Fia Jeruzsálembe tart.

Á Á Mária Jeruzsálembe jött a páska éjnapjára, amikor megtudta, hogy Jézust elfogták. Gyenge asszonyként nem tehetett mást, mint hogy imádkozik, és hozzáj siet. Még távol volt tőle, de már tudta: imáji nem segítenek. Jeruzsálemben kávéval három szírnűs keresztes magasodott az ég felé. A kizárólagosán saját szeretett Fiát, kicsi kincsét ismerte fel. A színtárság ájriai zúdultak rá, amint szízeszkadt Fiának megkínzott, vörös lábainál. Egy pillanatra elhagyta a rettegés, amikor Jézus - szerető tekintetét reá emelve - így szólt hozzáj: "Asszony, á-mhol a te fiad!"; majd egy szízelben állt, ismerős alakra tekintve: "Asszony, á-mhol a te anyád!" (Jn 19:26-27). Az asszony szívet hájla tártátt be ezen utolsó, kedves gesztus láttán, de hamarosan ájra a rámlés izonyos selya nehezedett rá, amint Fia kimondta utolsó szavait, lehajtotta fejét és meghalt.

Valahogyan

engedte, hogy elvezessék a kereszttől, végig Jeruzsálem utcáin, egy szerény hajlékba, ahol nyájias emberek megpróbálták kényelembe helyezni őt; Ájm számára nem volt vigasz: Fia eltávozott az életük sorából. Azokban a pillanatokban, amikor a valóság kegyetlenül rátt, a szívet marcangoló fájdalom csaknem teljesen hatalmába keréte. Egy élet szeretete, Ájima és reménye tárt itt szíse. Mi lett Dávid Ártákkával? tránjával? Mi lett a szabad-tájjal, amit Isten megá-gát? Vajon hazudott? Hazudott az Isten? Isten akaratát kévetve Mária látszólag minden vágyának és ájbrándjának rámlálszerű halálához ákezett el. A keresztnél - mint oly sokan a tártánelem ávszájadai során - Mária arra hivatott, hogy adja fel maradék emberi próbálkozásait is, és engedje, hogy Isten cselekedjen életben, és szíszetárvé vájrakozzon a Mindenható előtt.

Á

A reményeség ájra!

Hogy is

kézelhetnénk el azt a tártáradás ártámet és ájhátos boldogságot, amit Mária akkor ázett, amikor bizonyossá vált, hogy Jézus ájra? Álmának halála nem jelentette Isten á-gátánek halálát! Lelki szemeinkkel látjuk, amint azon kapja magát, hogy szíkdácel és tájncol, akár egy kislány. Szívetből eltűnt minden vád és kétey. Helyettük ott a mályses bókesság, ami biztosabb és

csak a legrosszabb minden ellenében, amit bármikor is átenged.

Miközben

rendszeresen találkozott az apostolokkal és más hívőkkel, Mária hallgatta tanácsait, kutatta a Szentírás szakaszait, amelyekre Jézus rámutatott, és imádkozott, hogy Ő adjon neki bármilyen szabadulást. Lassan betámaszkodott az a felismerés, hogy Fia halála nemhogy Isten áldásait megfosztaná, hanem éppen ellenkezőleg: pontosan ezzel szerezte meg a végleges győzelmet, a halálból való szabadulást. Attól sem jött zavarba, amikor hallotta, hogy Jézus felemelkedett az ég felé. Inkább kíváncsi volt, hogy végleg elfoglalhatta helyét az Atyja oldalán, és felkaphatja a soha véget nem érő életet mindenkinek, aki hittel jár hozzá. Mária nem tudta, mit tartogat számára a jövő, de Jézus megígérte, hogy mindig velem lesz, és a halálommal aratott győzelem, valamint az Ő Lélekének áldását a bizonyosságot adta neki, hogy az Ő akarata győzedelmeskedik. Mert Ő megígérte.

Mária

kedelmét - amikor a szentek napokban reménytelenül próbálták megállítani, majd teljesen elszáradt - többé-kevésbé minden hívőnek át kell mennie. Ahogy Isten szánt az angyal által Mária felé, úgy velem is tudatja, hogy bennem is kegyelmébe fogadott. Ahogy Mária átélte a legnagyobb feladatra hivatást, nekem is szemérembe szabott szerepet szánt az Ő szolgálatában. S ahogy Mária esetében tapasztaltam, a mi életünkben is lesznek pillanatok, amikor olyan helyekre vezet bennünket, amelyeknek földi szempontból semmi értelme nincs.

Életünk e

momentumaiban nem lehet más megoldásunk, mint hogy teljesen felhagyunk hibáinkkal, próbálunk megállni, hogy irányítsuk az életünket, és kiengedünk kezünk közül minden földi vagyont, amihez úgy érezzük, jogunk van. Csak akkor találunk valódi békességet és szabadságot, ha egy megőrzés-típusú és odaszánjuk magunkat meghalt és feltámadt Urunknak. Csak Őbenne találhatjuk meg a teljes megőrzést és más lehetetlen szeretetet, amely utánunk vágyik.

Ragaszkodjunk

Krisztus élő jelenlétének reményességéhez akkor, amikor az iránytával elképzeltetésünkkel irányítsuk csak szegénységhez és fájdalomhoz vezet! Ragaszkodjunk jelenlétének reményességéhez akkor, amikor az Őrte kezdett szolgálatunk kudarcba fullad és elcsúszunk. Ő szeretettel fedez be, és karja megerősít; és reggel, amikor majd szemtől szemben látjuk Őt, tudni fogjuk, hogy megőrzte a kedelmét!

Á

Teresa Reeve